

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24Co/72/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716210151
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eliška Wagshalová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8716210151.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a členov senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpeného advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, Bratislava, proti žalovanej D. Č., N.. XX.XX.XXXX, A. Š. XXX, W., o zaplatenie 956,32 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 12Csp/111/2016-59 zo dňa 05.04.2017 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

Predmet konania

1. Žalobca sa uplatnenou žalobou domáhal zaplatenia sumy 956,31 Eur s úrokmi z úveru vyčíslenými ku dňu 10.11.2016 vo výške 994,87 Eur, s úrokmi z úveru zo zostatku nesplatenej istiny, t.j. zo sumy 956,31 Eur, vo výške 25,5% ročne zo sumy 956,31 Eur od 11.11.2016 do zaplatenia, s 5,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 956,31 Eur od 11.11.2016 do zaplatenia, s poplatkami vo výške 39,28 Eur a trov konania.

Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Poprad ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozhodol, že cit.: „Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi istinu 956,31 eur, úroky vyčíslené ku dňu 7.4.2014 vo výške 231,13 eur a úrok z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 956,31eur od 7.4.2014 do zaplatenia a poplatky vo výške 4,42 eur, všetko na účet žalobcu IBAN: SK72 6500 0558 0200 1614 2900, VS: 5262719412, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

Žalobca m á p r á v o na náhradu trov konania v rozsahu 20%“.

3. Vychádzal zo zisteného skutkového stavu, podľa ktorého medzi stranami sporu bola dňa 17.9.2012 uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej sa žaloba zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 1000,- Eur pri stanovení výšky mesačnej splátky 28,- Eur, dátume prvej splátky 17.10.2012, počte splátok 72, celkovej výške nákladov 893,90 Eur, úrokovej sadzbe 25,50%, RPMN 28,70%, priemernej RPMN

27,07%, dátume konečnej splatnosti úveru 17.9.2018 a dátume jednotlivých splátok úveru k 17. dňu v mesiaci. Prílohou zmluvy boli aj obchodné podmienky a všeobecné obchodné podmienky. Listom zo dňa 7.4.2014 žalobca vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy 1226,72 Eur a zároveň jej oznámil, že pohľadávka, predstavujúca istinu vo výške 956,31 Eur, úrok v sume 231,13 Eur a poplatok v sume 39,28 Eur, sa ku dňu 7.4.2014 stáva predčasne splatnou v celom rozsahu. Žalovaná prevzala výzvu dňa 10.4.2014. Podľa sadzobníka poplatkov účinného od 16.8.2012 boli okrem iného spoplatnené upomienka pre omeškanie splátky vo výške 9,96 Eur, druhá upomienka pre omeškaniá splátky vo výške 24,90 Eur, výzva na splatenie dlhu vo výške 3,32 Eur a iné. Žalobca zároveň predložil amortizačnú tabuľku s predpisom splátok ku zmluve o úvere od 17.10.2012 do 17.5.2018. Taktiež predložil aj spôsob výpočtu RPMN úveru vychádzajúc z výšky poskytnutých prostriedkov a ďalších podmienok zmluvy.

4. Na zistený skutkový stav prijal právny záver, podľa ktorého žalobca preukázal, že žalovanému za dohodnutých podmienok poskytol finančné prostriedky ako spotrebiteľský úver, pričom žalovaný neuhradením splátok porušil podmienky splácania úveru, v dôsledku čoho žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Na základe uvedeného mal súd za preukázané, že žalobcovi vznikol nárok na úhradu istiny 956,31 Eur, dohodnutých úrokov z úveru ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a úrokov z omeškaniá vyčíslených odo dňa nasledujúceho po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru do zaplatenia.

5. Súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie poplatkov vo výške 4,42 Eur pozostávajúcich z poplatku za výzvu na splatenie úveru v sume 3,32 Eur a za upozornenie pred výzvou v sume 1,10 Eur. Poplatky vo výške 9,96 Eur a 24,90 Eur za opakované výzvy, súd vyhodnotil ako uplatnené v rozpore s dobrými mravmi, z dôvodu, že ich výška je neadekvátna a neodôvodnená, a preto v uvedenej časti uplatnených poplatkov žalobu zamietol.

6. Súd taktiež zamietol žalobu v časti úhrady dohodnutých úrokov z úveru vo výške 25,50% ročne z istiny po zosplatnení pohľadávky z dôvodu, že od tohto momentu má veriteľ nárok len na úroky z omeškaniá, keďže dohodnuté úroky z úveru predstavujú odmenu veriteľa za obmedzenie disponovania so svojimi financiami, pričom v prípade mimoriadneho zosplatnenia úveru, dlžníkovi zaniká možnosť nakladať s finančnými prostriedkami veriteľa a je povinný vrátiť veriteľovi celú požičanú sumu naraz, spolu s kapitalizovanými úrokmi ku dňu zosplatnenia úveru. V uvedenom prípade teda došlo k zmene pôvodného záväzku dlžníka z povinnosti splácať jednotlivé splátky úveru s dohodnutým úrokom na záväzok jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšeného o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia. Počnúc prvým dňom omeškaniá spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. Súd následne konštatoval, že s protiprávnym stavom sa nemôžu spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. V prípade, ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, ide o podmienku absolútne neplatnú podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka.

7. Aplikoval ustanovenia § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 3, 52 ods.2, 53 ods. 1,5, § 517 Občianskeho zákonníka.

8. O trovách konania rozhodol podľa § 255, 262 Civilného sporového poriadku. Úspech žalobcu súd určil v rozsahu 60 % a úspech žalovaného v rozsahu 40 %. Po odpočítaní úspechu žalobcu od úspechu žalovaného je jeho nárok na náhradu trov konania vo výške 20 %.

Obsah odvolania

9. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch II., III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd v napadnutých výrokoch zrušil rozsudok súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie alternatívne, aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania. Namietal, že rozsudok súdu je vo svojom odôvodnení nepreskúmateľný a nezodpovedá základným pravidlám logického a jasného vyjadrovania sa. Žalobca mal za to, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol z akého právneho predpisu vychádzal, keď uviedol, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky a že sa v takomto prípade jedna o zmenu záväzku. Žalobca poukázal na fakt, že v prípade zmluvného úroku ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy, z čoho vyplýva, že takéto plnenie je nevyhnutné spojené s istinou

úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny žalobcu za poskytnutie predmetného úveru. S poskytnutím úveru bol späť aj nárok žalobcu na zmluvné úroky, pričom žalovaný si bol tohto nároku vedomý a svojim podpisom zmluvy sa tieto zmluvné úroky zaviazal uhrádzať. Žalobca poukázal na jazykový výklad ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, z ktorého mu vyplýva, že veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru, pričom zosplatenie úveru predstavuje iba zmenu termínu splatnosti úveru, na ktorý má veriteľ nárok. V prípade, ak by veriteľ úver nezsplatal, dlžník by bol povinný naďalej platiť zmluvné úroky, a teda odporuje logickému výkladu, aby bol dlžník od tejto povinnosti oslobodený v prípade oprávnenej zmeny termínu splatnosti. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, a dlžník je povinný ich platiť do reálneho vrátenia peňažných prostriedkov, teda na uvedenú povinnosť nemá vplyv ani zosplatenie úveru. Úroky z omeškania predstavujú sankciu za porušenie povinnosti, t.j. nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu. Na základe uvedeného má žalobca za to, že veriteľ je oprávnený žiadať obidva úroky popri sebe a to bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah. Zosplatením úveru nedochádza k zániku zmluvného vzťahu ale dochádza k zmene obsahu záväzku. Žalobca zároveň poukázal, že ním účtované poplatky v celkovej sume 34,86 Eur boli účtované v súlade so Sadzobníkom poplatkov Úvery pre obyvateľstvo: Dostupná pôžička a to za upomienky pri omeškaní splátky, pričom účelnosť je daná najmä predchádzaním vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Čo sa týka ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka žalobca poukázal na zákaz retroaktivity, a teda na nemožnosť aplikácie uvedeného ustanovenia na právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1.4.2015.

10. Žalovaná sa na výzvu súdu k podanému odvolaniu napriek jej riadnemu doručeniu v súdom stanovenej lehote nevyjadřila.

Hodnotenie odvolacieho súdu

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 C.s.p., vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok vo výroku II. a III., ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

12. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam uvádza (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

13. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia Okresného súdu Poprad sp. zn. 12Csp 111/2016 zo dňa 5.4.2017. Len na zdôvodnenie správnosti a k odvolacím dôvodom uvádza, že súd správne zamietol žalobu v časti úroku z úveru za obdobie po zosplatení úveru s odôvodnením, že tieto patria len do konečnej splatnosti úveru a po tomto dátume patria veriteľovi len úroky z omeškania. Aplikácia prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky a teda, či popri úroku z omeškania a iných sankciách tieto patria už zaoberala. Najvyšší súd SR vo veci sp. zn. 4Obo/143/98 uviedol, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Existuje však aj odlišný názor, podľa ktorého dispozitívna norma neobsahuje dobu na poskytnutie finančných prostriedkov a kým úroky z omeškania sú sankciou, tak úroky sú odmenou za užívanie peňazí a preto ich treba platiť až do ich vrátenia (napr. NS ČR z 27.06.2007 sp. zn. 33Odo/657/2005).

14. Zásadný posun v uvedenej otázke však predstavuje v spotrebiteľských právnych veciach judikatúra Súdneho dvora Európskej únie. Výkladom smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách súdny dvor stanovil zásadné pravidlo pre kvalifikáciu zmluvnej podmienky za nekalú, ak sa odkláňa od dispozitívnych noriem zákona v neprospech spotrebiteľa (napr. C-416/11, AZI), čl. 3 ods. 1 uvedenej smernice sa má vykladať tak, že pojem „značná nerovnováha“ (poškodiť

spotrebiteľa) treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť, či a prípadne v akej miere je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie, než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve; a na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe napriek požiadavke dôvery treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní. Bez pochyb je to, že za úver možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov, t.j. úverové obdobie. Zákon teda umožňuje dodávateľovi na určitú dobu, teda do splatnosti podľa jeho predstáv poskytnúť úver a žiadať si za to dohodnuté úroky. Od počiatku sú v záujme dodávateľa úroky na dohodnutú dobu, a to až do splatnosti úveru. Rovnako so zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ právo splatnosť posunúť. Niet však zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania aj po dobe splatnosti. Ak úrok nie je splatný do splatnosti, zákon priznáva za zadržovanie finančných prostriedkov sankcie a to či už zákonné napr. úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. dohodnutú zmluvnú pokutu).

15. Je nepochybné, že prípadná dohoda o úrokoch po splatnosti popri ďalších úrokoch za omeškania a ďalších sankciách indikuje neprimeraný nárast dlhu v neprospech spotrebiteľa. Je potom nevyhnutná otázka vykonania súdnej kontroly prijateľnosti takejto dohody ohľadom úrokov popri úrokoch z omeškania a prípadných ďalších sankciách. Takýto odklon od dispozície právnej normy, ktorý sleduje úroky popri úrokoch z omeškania či iných sankciách, je v neprospech žalovanej. Zákon totiž umožňuje po splatnosti priznať úroky z omeškania v zmysle § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

16. Odvolací súd uvádza, že predčasné zosplatenie úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Dohodnutý úrok predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi istinu k dispozícii. Tento zisk predstavuje práve dohodnutý úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Takýto úrok predstavuje kapitalizovanú odplatu za celé obdobie postupného splácania úveru v splátkach. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. Teda zosplatením úveru nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, s ktorou môže disponovať. Tým teda stráca nárok veriteľ na úroky za požičané peňažné prostriedky od spotrebiteľa. Ak teda spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili, ak by spotrebiteľ mal právo držby finančných prostriedkov. Inak by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo zmluvy. Išlo by teda o stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by mal nárok na dohodnuté úroky, ako keby k zmene záväzku nedošlo. Spotrebiteľ by nemal žiadne garantované práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Navyše došlo by k hrubej nadváhe veriteľa, ak by bol tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky a odplatné úroky by si nárokoval aj pri svojej potenciálnej nečinnosti. Takéto správanie dodávateľa nemôže byť podporované a nemôže požívať právnu ochranu.

17. Odvolací súd preto má za to, že prípadná dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania platiť ďalšie sankcie aj po splatnosti pohľadávky a to aj úroky za poskytnutie úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, a tým zhoršuje postavenie spotrebiteľa oproti zákonnej úprave, ktorá chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu vo vzťahu k výške úveru. Je preto viac než nepravdepodobné, aby si spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý by zaobchádzal so spotrebiteľom čestne a rovnocenne.

18. Podľa názoru odvolacieho súdu niet preto kogentnej úpravy, podľa ktorej by bolo možné priznať úroky dohodnuté popri úrokoch z omeškania. Dohodnuté úroky za úver zákon reguluje bez časovej úpravy, a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je v neprospech spotrebiteľa a tiež vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Odvolací súd sa preto stotožňuje s názorom súdu, že žalobcovi nepatrí nárok na dohodnutý úrok zo zmluvy po zosplatení úveru.

19. Ak odvolateľ poukazuje na ustanovenia Obchodného zákonníka, odvolací súd uvádza, že žalobcovi patria úroky za úver od jeho poskytnutia. Aj keď je potrebné súhlasiť s tvrdením odvolateľa, že úroky sú cenou a že ich nemožno zamieňať za úroky z omeškania, je však treba dôsledne rozlišovať ich skutočný význam. Avšak ako vyššie je uvedené, a po poskytnutí náležitej ochrany žalovanej ako spotrebiteľovi, odvolací súd jednoznačne má za to, že po zosplatnení žalobcovi neprináležia úroky dohodnuté za úver. V prejednávanom prípade súd poskytol žalovanej ako spotrebiteľke náležitú súdnu ochranu v zmysle cieľa naplniť smernicu o nekalých zmluvných podmienkach a preto zmluvné ustanovenie upravujúce nárok na úroky z úveru aj po jeho zosplatnení považoval odvolací súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 v spojení s ods. 5 Občianskeho zákonníka za neplatnú. Je potrebné ešte zdôrazniť, že rozhodnutie o predčasnom zosplatnení je na strane dodávateľa rovnako ako aj povaha formulárových zmlúv a tvorba zmluvných podmienok, ktoré pripravoval žalobca a to aj vrátane primeraného sankčného mechanizmu za prípadné neplnenie povinností vrátiť úver.

20. Čo sa týka námietky žalobcu, že ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka je možné aplikovať až na právne vzťahy, ktoré boli založené po 1. máji 2014, súd sa s uvedenou námietkou žalobcu nestotožnil a poukazuje na povinnosť aplikovať ustanovenie §52 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj na právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. májom 2014, keďže práve k predmetnej novele uvedeného ustanovenia niet prechodného ustanovenia, musia predmetné ustanovenie súdu aplikovať v čase ich rozhodovania. (obdobne rozsudok NS SR sp.zn. 3MCdo/14/2014 z 21. apríla 2015). Súd poznamenáva, že zákaz retroaktivity právnych noriem sa spája so zákazom pravej retroaktivity a teda stavu, ak nový právny predpis neuznáva práva alebo povinnosti založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršie platného právneho predpisu. V uvedenom prípade však ide o nepravú retroaktivitu, ktorá je v súlade s princípmi právneho štátu, teda právne skutočnosti, ktoré nastali za účinnosti skôr platnej právnej úpravy sú platné a vyvolávajú právne účinky, avšak na základe novej právnej úpravy je možné pre nich zaviesť nový režim a mechanizmus ich uplatnenia, prípadne právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. Na základe uvedených skutočností, podstatou nepravej retroaktivity je, že nepôsobí do minulosti ale akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, a tento vzniknutý stav už rieši v čase účinnosti novej právnej úpravy. (uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 4Cdo/98/2010 zo dňa 29.6.2010)

21. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu stupňa v napadnutom zamietavom výroku a správnom výroku o trovách konania, korešpondujúcom úspech žalobcu vo výške 20%, ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1, 262, ods. 1 C.s.p. tak, že vyslovil, že žalovaná má nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože bola v odvolacom konaní plne úspešná.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).